

Манета, начальникъ-тъ на тѣзи Бресъ. По-
 слѣ отѣготенъ отъ мѣлѣж-тѣ на много-то
 посѣтителѣ, рече Домитіанъ: нека отидемъ
 чадѣ да обыдемъ прѣподобнаго Теоктиста
 и братья-та; и тѣи тръгнахъ. Кога-то при-
 ближихъ обитель-тѣ, Св. Евтимій найде
 въ горѣ-тѣ едно сходно мѣсто за себѣ си,
 дѣто отсѣктнѣ сѣ направи Лавра (това мѣ-
 сто бѣше равно и безмѣлно, а въздѣхъ
 имаше здравъ); тамъ сѣ намѣрваше малка
 пещера, въ кою-то сѣдѣше свѣтлый, и дѣ-
 то, слѣдъ прѣставленіе-то мѣ, бѣде погре-
 бено негово-то тѣло. А блаженный Тео-
 ктистъ като сѣ наѣчи, дѣто Св. Евтимій
 иде, излѣзе скоро на срѣще мѣ и, като сѣ
 целѣнихъ братскы, моли го да остане при
 братья-та и да живѣе на първо-то си мѣ-
 сто, нѣ той неизволи; врече сѣ обаче да до-
 хожда всѣкъ недѣлѣж на Богослѣженіе. Аспе-
 ватъ, нареченный Петръ, извѣстенъ за врь-
 щаніе-то на С-го, обрадва сѣ и прибра мно-
 жество дрѣговѣрци, кои-то завѣде при не-
 го ведно съ жены-тѣ и дѣца-та имъ. Ста-
 рецъ-тъ гы пріѣ съ радость, приказваше
 имъ слово Божіе и най-сѣктнѣ просвѣти